

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

2. Quid debeat mater filio, quoad eum lactendum, & alendum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

¶ II. Quae debeat mater filio, quoad eum lactandum;
& alendum?

Qværes primò: An mater filium nutrici det li-
centia letandum? Rpondeo: Id certè nemini
causa libens indulget; sed adhuc sine vlla, non ni-
si de veniali condemno; libero autem ab omni culpa,
rationabili existente causa. Ita Navar. *in summa cap. 14.*
Ratio est, quia dummodo infans commodè nu-
tritur, non videtur tam gravis defectus, ut præscinda-
re ab alio inconveniatur; exculpi nequeat ab aliqua
competenti causa, qualis esset, imbecillitas matris, mor-
bus, vel quid simile. Inconveniens autem grave, ac
perpetuum mortale, proficiunt; si periculum apparet, ut
infans inveniat gravi morbo, vel grandiusculum esse
in malis moribus, præsertim hæc si fore inscien-

Quartus secundò : Mater quædam alimenta filio
 Respondet: ea usque ad triennium exactum de
 filium etiam spurium alere, lac præbendo. Cæterum
 impense sunt à patre faciendæ.

Si lacte mater careat, vel lactare filium nequeat, quia
comode (ut, loquitur Dicaſtillus l. 2. de inſtit. 2. b. 7.
d. 1. num. 172.) lactare non poteſt: tunc patris etiam
onus eſt, lactis impenſas ſolacere. Quod ſi pater ſolvendo
non poſſit, quia ratione in onere alendi plene filium ſuccē-
dere non potuit, dictum eſt q. 6. precedente num. 1.

matris educti, dicuntur et *supra* matrem
Apud Patrem, an apud matrem proles educanda
adheret his infideli, vel hæretico exiſtente, ut item
temporeſcenti caſus non ſint frequentes, legamus
Doctores, Sench. l. 10. de *matrim. d. 10. r. 10.* Azor.
l. 2. cap. 3. q. 9. Propter eandem rationem, vide apud
Iuſtus in authent. *Sacramentum*, §. quando *mulier* tua
ſi. in authentic. *Et ſine prohibitione*, §. propterea *agitur*,
per omittant Theologi, Malina l. 1. de *inſtr. r. 2. d. 20.*
Quod *impuberi*. Caltro Pal. et Thom. Sanch. apud
Domingo. rati. l. 3. ref. 11. qua ratione mater, ſi tranſeat
ad ſecundas nuptias, amittit curam, ſeu educationem
filij, et ſive tutelam, et ſimilia. Ego enim de his aliſiquid
dicam l. 7. cap. 1. §. 2. n. 5.

¶ Quæres tertio: Circa expensas à matre pro filio-
rum alimentis factas, in-hunc modum: Antonia geni-
trix aluit filium usque ad decimum annum, vivente pa-
tre, vive præfente, si ve peregrè agente: tum, mortuo
patre, filium aluit usque ad decimum octavum, quan-
do deficiente Antonia filij bona administrabat. Expofcit
matræ à filio omnes impensas ab ipsa factas, imò esti-
mationem fuj laboris, legitime expofcit?

Respondere tunc hic difficultates vno spiritu conge-
ritus, tribus necessario diuinitas distinguenda.
¶ Dico primum: Si diuente patre, alioqui diuite, vel
constitute tutore, mater filium alit, & protestate est
dicere animo impensas repetendi, repetere quidem potest,
l. Misimus, ff. de negotiis gestis. Si nihil est protestata,
prestatum, si non contemplatione patris, certe amo-
niti liberatiter alit fecisse. Simile quid esse in marito,
quod uxorem alit, non soluta à facere dote, docet
 Sanchez, *l. 9. de marit. d. 5. n. 7*. Pro foro interno suffi-
cienter ratio repetendi non videtur, (*l. si quis a liberis*;
l. mar. ff. de liberis agnoscendis, etiam si mater non li-
beratiter) si contentat hac dote, ex Azor. *p. 2. lib. 2.*
cap. 9. §. 1. p. 1. Primum, ut positiuo animo repetendi alie-
tine; Secundum, ut omisso protestationis non fuerit cau-
sa damni in patre, vel tutore, quando cniupat, ve-
niat si sciuit, matrem eiusmodi animo repetend-
um, ipsi aluisse nullis, vel paucioribus sumptibus
non profecto mater in conscientia non posset expensa
repetere, quia ipsa fuisset in culpa, quod expensa fuisset
facta; solum igitur alia pauciores, quæ factæ verè fuis-
sent, tunc inde repeti.

¶ Dico secundò: Si mortuo patre, nullòque tu
tunc existente, animo positivo se compensandi mate
bona filij administrans, filium aluit, potest alimen
ta repetere, sed, reputatur amore filij id fecissè

idque maximè, si bona matris, & filij non erant divisa, Ita *ibid.* Quòd si bona divisa erant, & cuique sui rationum liti respondebant: præsumitur in matre ejusmodi filij bona administrante affuisse animum repetendi; id enim ostendit illa rationum, & librorum di stincta divisio.

6. Dico tertio: Estimationem sui laboris nequit mater exposcere; quia mater pro filio laborem suum gratis impendere iure praesumitur, immò fortasse iure cogitur.

§. III. *Vir quid Vxori debeat, quoad alimenta;*

1. **N**on est nostrum omnia, quæ sibi invicem debent conjuges, hic colligere, cum id fuisse Doctores, apud Truhench. lib. 4. decal. cap. 1. d. 4. profequantur; illud enim tantummodo ex occasione, quod de alimentis filiorum egimus, disputamus: An conjuges sibi mutua alimenta præbere teneantur? Et obligari quidem virum uxori, luce clarius est. *Sta Sanchez de mar. lib. 9. d. 4. à num. 10. ubi citantur Iurisperiti*, quia id extorquet ætæa conjugalis conjunctio, allataque de ab uxore. Immo si vir uxorem inopem sine dote duxisset, illam adhuc alere oportebit; quia sibi vir imputare tunc debet, si indotatam duxit. Inopem, inquam, si enim divitem, tacite jam ab uxore dos promissa censetur: siquidem vxor per Matrimonium se, & interpretativè sua bona, saltem quoad competentem dotem, marito tradit.

2. Eadem obligatione tenetur vir, si dos casu, & sine culpa vxoris pereat, etiamsi vxor propter suam culpam, non tententem tamen directè ad separationem ab ipso viro, sit perpetuo carceri mancipata; etiamsi propter suam culpam in morbum contagiosum, v. g. lepram incidit, vnde separatum à viro habitare cogatur: multò magis, sine culpa sua, ut si, hæc separatio necessaria fuerit propter viri contagium. Ratio horum est, quia id requirit reciprocos conjugum amor. Et sicut vxor non inops maritum exulem, vel in Triremibus propter sua delicta detentum alere tenetur; ita invicem maritus vxorem. Quid si dos pereat, quia, propter vxoris hæresim, aliavè delicta, fuerit publicata, seu fisco addita? **Quæstio est,** An vir, an potius pater vxoris ipsam teneatur alere? & distinguendum est, cum *Sanch. lib. 9. de matrim. disput. 5. num. 10.* Si enim parentes vxore divites sint, ipsi tenebuntur, si inopes, tunc succedet ex obligatione maritus. Quod idem videtur dicendum, si vxor dotem sive valide, sive invalidè

disfraxit, vel consumpfit, marito non consentiente; quod
est, dorem petire culpā vxoris. Ratio vtriusque dictū
est, quia quando dos culpā vxoris perit, perinde est,
ac si soluta dos ab ipsa non fuisset; in quo eventu non
obligari virum vxori alimenta porrigere, *max* dicemus.
Ad, quod certe dici non potest, si fine culpa, vel casu
pereat. In duobus dumtaxat casibus ab hac obliga-
tione certō liberatur vir. Primō, si vxor recedat a
mariti cohabitatione, sine culpa viri, sed ex propria
levitate: si enim ob vii savitiam non levis, (leven-
tim vxor ferre patienter debet, neque potest pro-
pter leviem culpam separationem, qua est res, gravis
intentare) vxor discedat; non liberabitur vir ab ea alen-
da; quia tunc culpa mariti est, non vxoris. Immo
temerē vxor recessit, sed deinde penitentia ducta re-
dire velit; tenetur eam alere vir, quamvis adhuc ex-
tra domum culpae: Ratio est, quia penitētia, & emen-
tatio culpam, atque addō caput, vnde alimenta nega-
re vir poterat, planē tollit. Hic non loquimur, quando
affuit legitimū divorcium; de quo pluribus Sanchez
lib. 10. marr. per totum.

V₂ integra